

ემზარ კვიციანიშვილის მიერ განვლილი 80 წელიწადი პოეტის საგანგებოდ დაწერილი ბიოგრაფიის ზორცშესხმაა ამ სოფელში. ამიტომაცაა დაყურსული ტანჯვითა და სიყვარულით. მისი შემოქმედება პოეზიის სარკვეში არეკლილი მთელი სამყაროა, რომელიც სავსეა უცნობი და არნახული სანახებით. მისი ღრო-ქრონოსი მარადისობაა, ანუ წარსულიცაა, აწმყოცა და მყობადიც. მისი ენა მაღლიანი ქართულის ჯერაც ხელშეუხები წიაღისეული სიმდიდრეების აღმოჩენითა და სამზეოზე გამოტანით საზრდობს, ცოცხლობს და აღგვაფრთოვანებს. მისი ლექსები სხვადასხვა დროისა და კულტურული სივრცის ანთოლოგიებს დაამშვენებდა. მისი სამოღვაწეო სივრცე პროფესიულობის ნიშნითაა აღბეჭდილი. მხოლოდ რამდენიმე გამოცემაში თუ შეხვდება პოეზიის მოყვარული ემზარ კვიციანიშვილის გამოქვეყნებულ ნაწერებს. მას არ უყვარს საჯარო გამოსვლები, საკუთარი ნაწარმოებების ხმამაღალი კითხვა, ინტერნეტსივრცის ექსპლოატაცია პოპულარიზაციის მიზნით, პოეზიის საღამოების, იუბილეების გამართვა და ურჩევნია, კაცად დარჩეს. მისი ხმა ისმის იქ, სადაც პოეტობა უზენაესის (სიტყვის), მამულისა და დედა ენის თავდადებულ მსახურებად – მსხვერპლშეწირვად აღიქმება.

ვანტანგ ახალაძე

ჟამი გორავს კამათლად ლექსები

აუნდენელი

(ოცნება მუდმივ ზაფხულზე)

ვწუხდი, მეწადა, როგორმე მეთქვა
შესაფერისი ქება ზაფხულის.
გავწბილდი, ნატვრა ნატვრადვე მრჩება –
რა შვილი გავეჯობრები, ვინაც
მკვრივ და ჩამოქნილ ნაყოფად ბადებს
პეპლის სუნთქვაზე უნახეს ყვავილს.
ვერ დავივიწყებ, იგია სწორედ,
ხილის, უზღვავის, დამხვავებელი,
მსხლის არაყივით დამსხმელი რეტის.
მათრობდა, თაფლზე არანაკლებად,
ბანგი ლელვისა, ბლანტედ მწვეთარი,
ამოწითლებულ, გაფლაშულ ღრუდან...
აგვისტოს, გადაპობილს შუაზე,
აბრიალება უხდება ატმის,
ლურჯად გასერილ ალიბუხარსაც,
მრგვალს, წვრილყუნწიანს, ლოყები უხურს,
ბუნება როლის ყოფილა ძუნწი.
სასურველია, ვიცოდეთ ესეც –
მიწაში, ველად, რტოებზე ხეთა,

სულისდამხუთველ და გაგანია
ტვინისგამხვრეტელ, მოხეტე ხვატში,
როცა გუგუნებს მნათობი ცისა –
ჩვენი გამჩენი, ამქვეყნიდანაც
გადამხვეტავი – და ხვადს დანახვა
აქელვებს მდედრის, დახლზე, ბელლებში
ვერდატეული, თავბრუდამხვევი,
ყველაზე უხვად მწიფს მოსავალი.
ჩათავდა კრეფა. მიწყდება მალე,
სოველ სათიბში სივილი ცელის...

მივლია ტყე-ტყე და შევსწრებივარ –
ფიჭვის წებოვან ცრემლების ღვარღვალს,
შფოთვას, ძირს გართხმულ მრავალძარღვასი,
ნაპირი უყვართ, მდინარის, თხმელებს...
თავაშვებული, ქვას ხეთქავს იგი –
ლოდებზე იცის მზემ დაცხუნება.
ნაჭენებ ცხენის ფერდიც მინახავს,
მთლად გახვითქული, ოფლს ღვრიდა, მწარეს.
კვლავაც მზე იყო მიზეზი ამის.

ზაფხულს ვერავინ ასწავლის ფერთა
განაწილებას და შეხამებას –
ზაფრანას დაუწყვილა პილპილი,
წითლად მღუარი, საკმაზი ცხარე,
სასას მყისვე რომ შეუნთებს ხანძარს.

ნუ ჰკონებთ, ფიცხად ავარდნილ მზეში,
უცხო რამ იყოს ყვავილთა ფშვენა –
ყელყელაობენ ვარდები თეთრი,
კაუჭა ეკლით დაგიკაწრავენ
დაღარულ თითებს, მიხაკთა ლაშქარს,
ხავერდოვანი და მეწამული,
შენაცვლება გეორგინების
ჩუმი ორგია. მოცურავს ბინდი.

ქეშად ნესტოებდაბერილს, მქშინავს,
ტორებშემართულს, მივმართავ თავად:
სვებედგამწყრალებს, მარადის მწყურვალთ,
ხახაგამშრალებს, ზურგახეხილებს,
მიწის გულიდან დაძრულ წყაროსი,
შენ გვაცოდინე, ზაფხულო, ფასი.

გაწირვა დამნანებია მტრისაც... ვერ
მოგიძულე დაუნდობელი, ბალახის,
ნედლის, გადამტრუსავი. ნამით
განბანილს და მობიბინეს,
გადანათებულს, აყვითლებ მინდორს,
სამოსელს უცვლი, ნამჯის ფერს ადებ.
თვითონვე ძალგიმს – დამზრალი ქერქი
გაალხო, აღმოაცენო ღივი,
ბნელ წიაღიდან რომ ილტვის მზისკენ.

ზოგ რამის ვიცი ზომა და წონა...
თავს არ გაწონებ, გაგიჭრდება
წამოძახება აუგის, ძვირის;
გულლიად, ლაღად გეგებებოდი –
ჩასავლელს, ჩავლილს, მიყვარდა მუდამ
დახვედრა შენი და გაცილება.

გადაქანდები, თითქოს მოცელილს,
გადახურებულ, ცხელ ქუსლებიდან,
ჭრელი ფარდაგი გამოგაცალეს,
გრილი ჭავლები დაგივლის ტანში...
გიხილავს არა ერთხელ და ორხელ,
ბევრჯერ დაგცოფა და დაგაფეთა –
ხიფათიანი, ბოლადენილი,
უცებ თავდება დრო, გამთანგავი,
ასეთი განხლავთ ზაფხულის ბოლო.

სიკვდილის არჩივს, შლეგს, გაურჩებულს,
ის დამრჩენია, გამოვიყენო
ხერხი, ძველთაგან გამონაცადი –
ჩაგისაფრდება დასაზღვრულ გზაზე,
შეგბორკავ, ურღვევს მოგავლებ სალტეს,
მარადიულში ჩაგტოვებ წრეში,
ტყვედ გაქცევ, სად გამექცევი მაშინ,
არ დაიღვევი, წინ ხარ, ზაფხულო!..

ვიდრე გამეყრებოდეს (ქარის ზუზუნში გაფიქრებული)

მაოცებს, თავად არ მჯერა – ოთხმოცი შემისრულდა;
რატომღაც გაბაასება მომინდა გამქცევ სულთან.

ზომ ასე წამებული ვარ, მაინც მაღლს ვწირავ, ვლოცავ...
ის წამი წარმოვიდგინე, წავა, დამტოვებს როცა.

მსგავსად სოფლისა, სულ თავის ნებაზე გვატრიალებს, –
მისგან დაცლილი, თავს როგორ შევადრი აღრიანეს.

ძვირად მინახავს, რაიმე საამო გაიმეტოს,
მორყეული და მერყევი, არა გავს საიმედოს.

მობეზრდა ძვლები ფურფუტა, ნაცვეთი ხრტილი, მყესი,
უჩემოდ ეგებ ჭურჭელი მოძებნოს უმჯობესი.

ვეტყვი უეცრად გასხლეტილს – ბედი სხვასთანაც სინჯე!
არ ვმაღავ, მაკლდა საჭირო მიხვედრა და სიღინჯე.

ხვედრი არ შემშურებია – მომალლოდ, თავში მყოფთა,
თან, ჩემი ნაკლი, ზოგ–ზოგი, სხვათა ღირსებებს ჯობდა.

დამჩუტა, მე რომ დამწეწა, იმ ჟინს ველარსად ჩატევეს,
რა ელის უფერხორცოს და ნიაქარზედაც მჩატეს?!

ვერ ჩამეყვებოდა საფლავში, ჩემი ის გახლდათ მდგმური,
არას შევიმჩნევ, ბევრიც რო მასმინოს საყველური.

ეგებ შეისმინოს

(ზამთრის კუდი)

დაწმენდა რომ მოვასწრო, წელი მინდა ათამდე –
მწუხარება სიკვდილთან ერთად უნდა გათავდეს.

ტანჯვის, დაუსრულებლის, დღემდე ვრჩები ტარიგად,
უძრაობას, სიმაძღრეს – ვერარამ შემარიგა.

ძოწეულიც, ატლასიც – დაიძენდა ძაძებად,
ისე გავხდი ძაბუნი, ვერ მივაგენ საძებარს.

მეც გამისხლტა, გამშორდა, ის ფრინველი, ფრთაჭრელი,
ვერას გავხდი გამოღმა, გაღმა ვარ გასაჭრელი.

უნდომ, გულში მახვილი ვილას არ გაუტარა,
ნუ გამწირავს, მწარეა ჩემი ხვეწნა–მუღარა.

სიზმრების იმედად

დღისით ვერაფერს მატყობენ ისეთს,
გინდ ჩამიარონ ახლოს;
ღამით სახეზე ვიფარებ ხელებს –
არავინ დამინახოს.

კუთხეში ჩუმად ვზივარ და ვტირი,
შემიტოკდება მხრები...

დაქანცულს ჩამთვლემს, არ ვიცი თვითონ –
სიზმრად ვის გადავეყრები.

რამდენი გაჰყვა ბოლო სხივს მზისა,
განიბნა, დაიქსაქსა!..

გაცოცხლება რომ შევძლო იმათი,
არ დამრჩენია სხვა გზა.

მერე ახლიდან იწყება შფოთვა,
შევრჩი საწყევარ უნარს...
ჩარაზულია სიამის კარი,
ცოდვის ჯარაზე ვბრუნავ.

ძალადღა ფეთქავს, დამსგავსებია
გული გაყინულ კოკორს,
რარივ მწარეა დაკარგვა თქვენი,
მანდ მიგახვედროთ როგორ?!

გვსხეპავს მოროდი, რას დაუდგები,
ჟამშიწურული მარადს;
ათასი წელიც მეცოტავება –
საგლოვად, საწუხარად.

ვერ გადავუფრენ თქვენს მღუმარ მინდვრებს,
გინდ გადავიქცე წეროდ;
დამფოთლა, დათვლას ვერ აგუდივარ,
რომელ ერთს მოგეფეროთ?!

არ ძალმიძს დაჯერება

ამირან წეროძის წსოვნას

როგორ გითხრა, ამირან, ძმავ, იმელო ჩემო,
გაგიყოლა შორ გზაზე შემოდგომის მზემო.
სასახლეში, შენს მხარ-ბეჭს, ოქრო ჩაუფინა...
ბინდში აბიბინდება სამუდამო ბინა.
ვერადსროს გაიცინებ, ჩვენდა გასახარად,
ვერ დამიდგამ იმ საქებ ღვინოს, თუთის არაყს.
ჩამოეშვა უეცრად, ფარდაა თუ დირე...
ვერ დავხედავ გაწვართულ ხოხობს, ნანადირევს.
თვით სიკვდილმაც, ლომგულო, ვერ გიხილა მხდალი,
ცრემლი არ შეშრობია, რჩეულს შენსას, დალის.
სიტყვა, შენებრ კაცური, ვეჭვობ, სხვებმა თქვანო,
უმჯობესო ძმაზედაც, ჩემო ამირანო!

სიკვდილზე მოგახსენებთ (ზაფხულობით გახშირება იცის)

ათასჯერ დაგმე, დაგმანე, კაი სულიერს არ გავს;
დაბინდულ-დაქარაგმული, ბნელია მისი ქარგა.
გეპარება და აშკარად იცი, გიპირებს – ბოლოს
უსასრულობის ბურუსში გაგხვიოს, მოგისროლოს.
რისი შაბათი და კვირა – დაგტკვირავს, მტერი ენდოს;
არ გეპუება მოკუნტულს – დაგშალოს, დაგაკენტოს.
დამღრალი, უიარალო, ურჩხულს დააკლებ რაღას;
მარტოსაც აღარ დაგტოვებს, მიგცემს უძლომელ ხახას.
ვერ დააკავებს ქავ-ციხე, ვერა კლდე, ვერა ბეჭი...
რამდენიც გსურდეს, უკუნეთს, ეკვეთე, გაღუდექი.

გამთენიისას ნანატრი

ბოლო დროს, ლაღად რომ ვიყო, არ ვერიდები სასმელს;
თითქოს გაფრენა მეწადოს, ისე ავეყურებ ცას მე.
ჟრიალი, აჭრა ლაჟვარდში, ზნიანმა, მიზნად ვცანი;
დაძლევს სიტლანქეს, ხორციელს, ამსუბუქება ტანის.
ვხედავ ლანდს, ტოგამოსხმულის, ვინც გარდისახა გედად –
ჟრუანტლისდამცემ, უეცარ სიმაღლეს ვინც შებედა.
განსაცვიფრებლად ყოველთა, თავი გადასდო ვინაც
და „ირმის ნახტომს“, რძედ დაღვრილს, ყივილი მიაწვდინა.
ეს ჟინი, დაბადებიდან, მაწამებს, გულში მიზის;
არ დავიხევიდი, სიშლეგე გადმომდებოდა მისი.
ახირებადაც ნუ ჩათვლით, სურვილს ვერ თოკავს ვადა;
გამიგებთ, ცაში ავარდნა ამოვიჩემე რადაც.

დღემდე ჟრჟოლას მგერის რიჟრაჟი, ჟოლოსფერი და ჟრუნი...
განზრახვა ჩემი, თუ ახლა, არ გახლავთ დასაწუნი.

გათავისუფლების წადილი

ერთი მაგარი მოქნევა მოგიხდებოდა, კვერთხო,
გულიდან მწარე ნალველი, დრო არი, ამოვევრთხო.

გამსრისე, მსხმოიარე ხარ, მეხსიერების სხვენო,
რაც დაგროვილა, გრიალში, როდის და ვის ვაჩვენო?!

მოზომილ წლების, საცაა, დაიხსაკუნებს რაზა –
სახეზეც, ხმაზეც, მეტყობა – უღმერთოდ მომეხაზა.

კი ვიცი, რასაც მიკვერძავ რჯულმაღლთა მოდემას, მუხთაღს,
საქციელი და გუნება, მერე თქვან, ვის წაუხდა.

პირნათლად უნდა მივიდე სასუფეველის კართან,
ცუდად არ გადამეღობო, ხელს თუ არ მომიმართავ.

არაფერია შემთხვევითი

შემიძლია ამის თქმა – თამამადაც, სწრაფადაც;
თვალთა ჩინი დანახვის ბრმა სურვილმა დაბადა.

ყოვლის შემქმნელს, შემოქმედს დატანჯავდა ნალველი –
ყოფილიყო ცა-მყარი, ჩვენგან დაუნახველი.

ენაც მისთვის მოგვეცი, ბნელო, გაუგებარო,
სასწაულის, ურიცხვის, შეგვეძლებოდა ქება რო.

ათას ხმას და გალობას ვისმენთ გაუთიშარად;
წყალობაა უღვევი – ყურთა, ორთა, ნიჟარა.

ნურც ის გაგვიკვირდება, ადამიანს რომ ანდეს –
ლოცვა, მაღლის შეწირვა, სულის ამოხლომამდე.

გამაოგნებელი საგონებელი

(სექტემბრიდან გახედვა)

არ-რამ იცის დროსავით შეცვლა ანუ შეფერვა,
გაზაფხულის მოსვლამდე, ქარი წეწავს თებერვალს.

რა ჯგლეთაში მოვეყვი, იტყვი შენი პირითვე,
მარტიც, თვალს ვერ მოატან, ისე გაიჯირითებს.

ქონება არ დაგრჩება, არც დრო – მოსაწყინარი,
შენი დამტოვებელი, ზეით მიწას ვინ არი?!

ჩამოშლილა კედელი. მიჩვეულს ვერ ვეშვები,
თავი არ მაქვს ვიშვიშის, არც ძალა – გავეშვების.

გამოლტილი ვაგდივარ – წვიმითაც და ქართაც,
მიწაზე ვერ გამოვდექ, რაღას ვიქმ სამარიდან?!

შეუმჩნევლად დნები

ძნელი დასანახია ფრენა თვისა და წლის,
მიქანაობს ღრო ისე, თითქო სულს არ გაცლის.

არ იღევა სურვილი, სულ სავსეა სურა,
მოგისხლიტავს, შენსავით, ბევრი გააცურა.

გველი მზეზე ტოვებს ტყავს, შესახედად ნასი,
ფიჭვზე თეთრი ფიტული რჩება ჭრიჭინასი.

თავბრუნვევა მსუბუქი. გრევს ტრიალი ჟამთა,
თვალს აყოლებ მიმქროლავ – შემოდგომას, ზამთარს.

მთვარის ნავი, ლურჯ ცაზე, მისრიალებს ესრე,
მისი ცქერაც, ვერ იქნა, ველარ მოიბეზრე.

მიჯნაზე

ნუ მაყეფებ, სიკვდილის და სიცოცხლოს გამყოფო,
მყოფე, არ მაიძულო, ჩემს ყოფაში გამყოფო.

მიმაქანებ დილეგში, რკინის კარის გამღებო,
დამდას მიღერ, დამღალე, სისხლით გინდა, გამღებო.

მგლოვიარე ზალიდან, ახდილ კუბოს გამტანო,
წამახულო წუხილით, სანამ გინდა, გამტენო,
თქვი, გაგიძლო როდემდე, მეხთატეხავ, ამდენო?!

ეს მახელებს, შენ სახელს ვერ მოვევლე მაქმანად...
მკერდს დააწვა მანამდე გმინვა – სული დაგმანა.

განწმენდა

ცივმა, უთოვლო ზამთარმა
იცის გლეჯა და წეწვა,
დაგხოკავს ქარის კლანჭები,
წაწვეტებული ძეძვად,
თბილი, რაც მქონდა, მოეძებნე,
სხვა, მეტი, რა ჩამეცვა?!
წუხელ ღამითაც, ფეხებთან,
ღუნღულა კატა მეწვა,
ყელამდე მავსებს, მახარებს,
სიკეთე, ერთი ბეწვა,
ჩაღეულ მაჩანჩალებში,
თუ ვინმე არის, მეც ვარ.

მოწყულულ გულისგან შორს იყო –
პატივი, ზაკვა, შური...

თვალმა ქვესკნელი იხილა,
ციურ ხმებს ისმენს ყური,
მაფხიზლებს, ზამთრის ქართანაც
არ-რა მაქვს დასამღური.

დრო უნდა შევურჩიო დროს (საამისოდ გაზაფხულს გამჯობინებდი)

უსაზღვროა, ცასავით, მეუფება კრონოსის;
სახეც არ ეხსომება, ჩემებრ უპატრონოსი.

განზე გადექ, სიკვდილის წამახულო ბოძალო,
ისე ჰქენი, ათიოდ წელიც რომ გამოვძალო.

სულ ეს არი, რისიც ვარ – მოაჯე, მახვეწარი,
მერე წამეფარება – მოფარფარე ზეწარი.

მაშინ უნდა ვიხელთო (მიგრძნობს ტანი, სხეული),
წამით თუ დავინახე – ჩემკენ ზურგშექცეული.

არასოდეს მომბეზრდება

სანამდე თვალი მიჭრის და სუნთქვა შემკვრია ვიდრე,
მოვეფერები მზედაკრულ ცისა და მიწის მინდვრებს.

არ ვეძებ და არც მიცდია სხვა სასწაულის ცქერა,
შლეგს, დაუდეგარს, ეგ არი, გული რომ ამიბგერა.

ჯერ ღარში მოედინება სისხლი, მღუღარე, მაჭრად,
მომინდა, ღია კარიდან, ელვად გავარდნა, გაჭრა.

ვლამობდი, ვერ დავიოკე – სურვილი გადარევის,
მორევში გადავერევი, სად აღარ ნატარები...

მუდამ იმათთვის ვილოცებ, თუ სადმე დავემკვიდრე,
მომკალით, ვერას შევადრი – ცისა და მიწის მინდვრებს.

შეუჩერებელი

ჩაიქროლა, იანვარი ხელად ხელში ჩამადნა;
ვერაფერი შეაკავებს, ჟამი გორავს კამათლად.

თავბრუს მახვევს, თითზე მიხვევს თავის ყველა წრიანად;
ცვილივით ვარ, რას შევცვლიდი, რაგინდ არ მეწრიალა.

დღეებს ვითვლი, ეს ტან-ფეხი, ვატყობ, დასალეწია;
რა სიკეთეს მოველოდი, საწადელს ვინ ეწია?!

ზამთრის ქარმა მიმოფანტა – ჭრელ ფოთოლთა მარაო...
არ მიშარონ, შარა სოფლის, უქმად გაიარაო.

დავეძებ გამოსავალს

მთაზე მომდგარი ღრუბელი დამემოწმება, რუხი –
მიცვალბულთა, ცოცხალთა, თან დავატარებ წუხილს.

გზადაგზა, ცეცხლის ბრიალში, გროვლებით, ცოდვავ, ბრალლო,
ვერ მოვესწრები დღეს ისეთს, ჯავრისგან დავიცალო.

ათასჯერ ღამენათევი, ასე დავრჩები ნუთუ,
შემსმენ, არავინ შეისმენს დაბრეცილ ბებრის პრუტუნს.

მეველება რკინის მესერი, გულს რო მიზურავს, ფატრავს,
გატვრენილს, სიხარულისა, არ შემრჩენია ნატვრაც.

ჩარჩალა, გამორჩურჩული, რისი ჭურჭელი ვარ მე,
არმური ამდის, არ მტოვებს სიგლახე და სიარმე.

ცხადი წამებად გადმექცა, ძილშიც ჯოჯოხეთს ვხატავ,
რა გახდა ჩემი დაცხრომა, ყოველს გაუდის ვადა,
მომესვენება, როცა რო ვიქნები აღარსადა.

რკინის მესერს მიღმა (ისევ მოიწევს ფოთოლცვენა)

ბაღი, ძველი სასახლის, მოვლილია ნატიფად,
ცელმა, პირალესიღმა, თაობები გათიბა.

არას წამიკითხავენ, ნაუცბათევს, ნობათად,
გაქრა ჟამი, ფიჭვებში, იმათ სეირნობათა.

მისას ითხოვს ცხოვრება, ვით რიგი და წესია –
ტანი, ხეთა, მალალთა, სუროს შეუგლესია. რას
უწამლებ გუნებას, დიდი-დიდი დათვრები,
თავს გახსენებს რამდენი, ყუჩად მოსანატრები.

არაფერი ემჩნევა, ცას კრიალი გაუდის,
სად სცალია საოხად – ჭმუნვის და ვარაუდის!

გადაკარგვის სურვილი (დღემ იკლო)

მზე გადემუა, ჩაქანდა, რას მომიტანს ლექსები! –
ტანი ღამძლევეს და ისევ ღამის ქვეშ მოვექცევი.

ღამშრიალებს, შორიდან, შავი ფრთების შრაშუნი;
საცა სურს გამაქროლოს – ხვედრია შესაშური.

თენებამდე მოვასწრებ, მოვიარო მისრეთი...
ღასაკარგიც, განძარცულს, არარა მაქვს ისეთი.

მეღიმება, არც წინათ ვინდომებდი ნამეტანს;
უღიმღამოდ მოვთავდი, ვარ იმედზე ღამეთა.

რა ჯობს, ელვის მათრახი ცაზე რომ იკლაკნება!..
აღარ ვშიშობ, ვისწავლე – ბნელში გზების გაგნება.

არ ვინაღვლებ...

თეთრი ჩანდეს ღრუბელი და მთები შეკრას მწვანე,
არ ვინაღვლებ, ჩემი თავი თუნდ წყალს გაატანე.

ქამანდივით გავქანდები, მოწყვეტილი მიწას,
გამეტებად არ ჩავითვლი, რომც არ გამელვიძოს.

არეული მაქვს ისედაც სიზმარი და ცხადი;
მოგეწონოს, არაფერი დამრჩა დასახატი.

სამომავლოდ, კარგს ვერაფერს ვატყობ ბედისწერას;
დიდად გასახარებელსაც, გავიხსენებ ვერას.

სიტყვას ვერკინები, ვიდრე ცის დამყურებს სარკე; მზის
გულზე თუ არ დამტოვებ, ქვესკნელს გადამკარგე.

ვეფერები დღის სინათლეს

(ზამთარიც ჩათავებაზე)

დაჰყვება მკლავებს, წვივებს ძარღვები, სადენებად,
სხვა ისე ვერვინ, მე რო გავხედავ გათენებას.

მზის ბორჯღალს ეძებს თვალი, ყოვლისა უწინარეს,
ცას ძალუმს გაცოცხლება – საპყარის, უძინარის.

ხან ელვის ისარს მტყორცნის, ხან – ვარსკვლავების ბადეს,
სასწაულები მისი თავადვე გამოვცადე.

გახირული მაქვს ყელში ჟინი თუ ახირება,
წუთს ვნატრობ გახარების, წლებად რომ ეღირება.

ამართულია ალვა, თვით ველი – ამარტია,
მე რა ცხელებაც მივლის, ვის აღარ დამართია.

აჯობებს მოვისვენო

ტანჯვა ტანჯვაზე წამება, კვლავაც მწამს, რაც რო მწამდა,
ვიხსენებ, გამწარებული, რამდენ ზაფხულს და ზამთარს.

ხან – მოსარკული ლაჟვარდი, ხანაც – ღრუბელი ლეგა,
რამდენი დაჭკნა ყვავილი და თოვლი აიფხეკა.

არ დამშრიალებს ალვისსე, ყელგამშრალია სურა,
რამდენი სახე, რომ ენთო, დამიწდა, დაიხურა.

რა სასეირო ეს არის – გული დასერეს ჩემი,
დამამარტოვეს, არცერთი არაა ხმის გამცემი.

არარასია მომტანი წუთისოფელთან დავა,
აღარაფერი ეშველა – საწუნარს მუდმივს, მთავარს.

ზამთრიდან — ზაფხულამდე

გავითოშე, ოთახში თეთრი იანვარია,
დღეებს უნდა ველოდო – ყინვიანს და ქარიანს.

ივლისის ალმურამდე, ჯერ შორია მანძილი,
გაფიჩხული ჭრიჭინას კვერცხებს ძინავთ ღრმა ძილით.

იჭახჭახა რამდენი, გადამრია კინალამ,
აკაციის ქერქია, მის ნაგრამს რომ ინახავს.

მოდგმა ჭრიჭინობელთა მზეზე დაიჩეკება,
მწიფობაში შესული ყურძნის უყვართ შექება.

ხვატი, სიცხე გამოშლის თამამებს და გულადებს,
რამდენია სანაღვლო – ზამთრიდან ზაფხულამდე.

გამოზამთრებისას ნათქვამი

ვერ ჩავბუქნავდი, სხვა რაღა მექნა –
ბანგმოყულებულს, ნასვამს?!
ნუ გამამტყუნებთ, სიტყვაში მეტი
თუ ვერ შევძელი ჩასმა.
სხვამ ნახოს თუ ჩემს ბაღეს, წვრილთვალას,
ამოჰყვა მარგალიტი...
კუთხეს, თვითეულს, ნაწიბურს, ყოველს,
აღმასის წვეტით ვთლიდი.
თავთავში თივას როგორ გავრევდი,
მზეზე გავმართე კევრი...
ტყუილად ხვნიშენ – თესვაში, ხვნიში –
შემომეშხვნიება ბევრი.
რა თავში ვიხლი შესხმას, შექებას,
თუკი არ ახლავს შუქი...
წყალმა წაიღოს, ჩქარმა, მუქთების,
მსუბუქთა ბაქი-ბუქი.
დაიძენძება ყვითელი, კლდესთან
შენარცხებული ქაფი...
ჟამი დაიფრენს უტიფრებს, ურცხვებს,
ვინცაა მოსატაფი.

მიჭირს ნუგეშის თქმა

(მეოცე დღე)

სიკეთე, მაღლი, ვედრება, ხვეწნა,
როგორ გაცუდდა, მამაო ადამ!
რამდენჯერ ამაცრემლა და შემძრა
ცხოვრებამ – მოწამებრივმა, სადამ.
გტანჯავს, დღედაღამ დაგყვება ჯავრი
ქვეყნის, საბრალოს და დაუცველის;
არ გავიწყდება მიხედვა მთავრის,
ჭრილობებს უხვევ მამულს, უძველესს.
რომელ კარშიაც გინდოდეს, შედი,
დინება, შავი, წაგიღებს დაბლა;
ან ჯოჯოხეთი რა არის მეტი –
ერთადერთ შვილის დასცქერი საფლავს.